

Anga Mária

Magasságot áhít

Szárnyal-e a madár
széltől összetépett égen
ha magasságot áhít?

Ha szívét pányvák szorítják:
léghólyagnyi levegővel
szabadságra vágyik.

Szárnyatolla megírta rég,
sorsában örökre madár marad,
hazája a lendületnyi lég!

Hegytetők fészkelik köré a csendet,
mégsem ismeri a magányt,
évszakok éjszakái között leskelődik,

látja a koszorús temetetőt,
hallja megszületni a sírást,
megismeri az árvák világúr tekintetét –

átbicsaklik horizontján a Nap,
átbicsaklik horizontján a Hold,
csak az időgravitáció marad,

egyhelyben tartva
a mozdulatlanságot
az örökös mozgás tengelyén.

Szárnyal a madár,
összetépett égen is!
mert magasságra vágyik!

Szárnyatolla megírta rég,
sorsa örökre madár marad,
s hazája a lendületnyi ég!

Koncsek József

Szerelmes játékaim

A Nép megállt. Elfáradt por kering...
körötte, mint az őszi köd meg pára,
rászáll a munkások nyakára

a munkabér, a munkaerő ára

Unokája vagyok én.
Döngetek kaput, falat,
mégis megkérdem tőletek:
beszökött az ősz?

Gondolt halálra, borra, nőre,
káromkodott vagy füttyörészett,
s találkozott velem.

Ady Endre nem hasonlít a trendre,
nem őpuszták bivalya,
s nem úri nyavalya.

Hanem az igazmondás gyönyöre,
a lélek barna kenyere.

S ezek a dombok itt nyugalmasan elterülnek,
mint kielégült testtagok,
s emitt az erdő felől öblöske kis szellő lobog,
mintha ünnep.

Volt harsány ősz, kacagtak az asszonyok,
marokkal tépték a dolyfös kukoricacsöveket,
s a férfiak, az öregek...

Megkomolyult öröm felzokog.,

Éled még a csókok íze
lehet arcokra találnod,,
,
mintha élő forrásvízre
fordulnak sóvárgó sóvirágok.

Sebestény-Jáger Orsolya

Csöndes imádság

Taníts szólni, ha úttalan utakon
fáradt csöndjeim morzsolgatom.

Tanítsd látni ki a parton áll,
mintha gyertyát gyújtanal.

Tanítsd meg: e hófehér lapon
leírt szavad: igazság, hatalom,

s mielőtt eljössz majd megint,
tanítsd megbánni vétkeink.

A kárpit

(Mt 27,51)

Foggal-körömmel védték a kárpitot,
a törvényből megszőtt, pókháló fonalat,
évezredek vörös posztójából szabott
rájuk tapadó, poros paragrafusokat.

Ujjuk hegyén tinta, mert nyomtatásba adták,
rendeletbe rejtve, hogy „bevégeztetett”,
s kifordult köpenyük ónszürke zsebéből
hirdettek Fölötte hazug ítéletet.

Valahol mégis útra kél a Szó
kallódó szélben, mint csillag világít:
«Feltámadt» – s bár nincs rá magyarázat,
vérző sikollyal meghasadt a kárpit.

30 év

(30 éves gimnáziumi osztálytalálkozó emlékére)

...és van olyan álom, mely nem válhat valóra,
mi mégis mosolygunk, mert egymásban azt látjuk,
mint lepergő perceit sejtí homokóra:
kik voltunk valaha. Kik voltunk valaha.

És nem kérdi senki: honnan is jöttél,
mert Te vagy a fontos, Lényed – akit hoztál,
s a gesztenyefák alatt emlékek suhannak:
Harminc éve már, hogy útra kelt az osztály.

Hova kellene mégis visszatérnünk?
Mely nyomon menjünk, mint ki mezítláb is szalad?
s mit is kell tegyünk, hogy ne szaggasson szét:
Harminc év szállt el – füst a lámpabúra alatt.

Összefonódott és szerteszállt az élet,
mint régi nyomokon ottfeledett faág,
talán mégis messzi folyók vagyunk,
kik hordalékainkban visszük egymást tovább.

Hát ülünk le és ne vessünk, mint régen.
Töltsünk a borból, nyomában a derű
múló napjaink ragyogását adja,
mely akár az élet, édes és keserű.

A messzeség

*„A messzeségben megjelent az Úr, örök szeretettel szerettelek,
ezért vontalak magamhoz hűségesen”*

(Jer 31,1)

Ujjaink között átcsorog
időnk, e bővizű patak,
pedig kristálytisza lehetne
megélt medrében a pillanat.

Évezredek ösvényén a nyom,
mintha lépte kőbe írva volna,
árnyak suhannak, s fény hull alá,
a falon egy álmodó napóra.

Olykor el akarok bújni Előled, Uram,
barlangom legmélyén vacogok,
anyjától elszakított, csupasz
ős-riadalom vagyok.

De hang hullik alá az égből,
átszűrődik tömör énemen,
a messzeségből érkezel Uram,
hogy barlangom templomod legyen.

Múlhatatlanul

(Ady Endre emlékére)

Benne összesűrűsödnek messzi évtizedek,
az idő függönyén áthajol egy emlék:
Írjal Ady-ról, küszködő hitéről,
szerelme színeit, lüktetését bontsd szét.

Írd le másnak is – kérte tanárnőm –
s én kislány szívemmel bontogattam titkát,
közel hajolva, versei vigyáztak,
s fellobbant fényük, mint tűzben szétszórt szikrák.

Felnőtt fejjel immár házának küszöbén,
Erdély kapujában némán megálllok:
torkomban sírás, felébred az emlék,
köröttem tarkán, zsbongó diákok,

homályosult szemmel nézem a képeket,
a vén karosszéket, a fényeket a falon,
s arra gondolok: mennyi mindent adott
versein át egy égfényű hatalom.

S diákjaim között – szólok csöndesen,
a bölccsé lett szív, haláláig tanul,
Olvassátok őt – keressétek titkát:
mely lüktet, világít, múlhatatlanul.

Serfőző Simon

Magukhoz fogadtak

Amint járnai megtanultam,
már felnőttem volna akárhogy.
Ám magukhoz fogadtak, s nevelni
ők
neveltek föl, a szerszámok.

Fából a szög se jött ki,
ha a harapót nem fogtam jól.
Izzadtam a napon, küszködtetett,
nem akarta az igazságot.

Nélkülem az ásó nem nyomta
mágát a földbe egyszer sem.
Nem lehetett henyélni: a lapát megtette,
a nehéznél is nehezebb lett.

S ott kellett a munkánál
az eszemnek lenni.
Ismertem a kalapácsot, tanú rá
a kezem,
keményen oktatott nem egyszer.

Erővel, szívvel

Csak bírjam erővel, szívvel:
igaz utamról le ne térjek.
Messze szóló szavam legyen.
Megőrizzem a hűséget.

Égjek tiszta szerelemben,
pipacsokhoz tüzesedjek. –
Jöhetnek a hideg idők,
le nem teperhetnek.

Késő ősz

Magasságából lejön a fa,
odafönn már mit keresne?
Gazdátlan árok somfordál,
mintha lopni menne.

Sárba akad el az út,
istene nincs, kit szidjon?
Magára hagyva a világ.
Magamban vagyok én is itthon.

Árnyékkal meghúzódtam.
Beszorított az idő egészen.
Senkije semmije senkinek,
védekezem ajtóval, fedéllel.

Legénykedik

A sör berúg.

Leissza magát a bor.

Reggel elkezd
a féldeci.
Állunk
félreccapott kalapban,
járdán száradó
kipukkadt köpéseken.
Rikkant a kedv,
de nem mi derülünk
örömré.

A pálinka gajdol,
viszi hangját
a magasba,
legénykedik
részegen.

A. Túri Zsuzsa

Odaátra

(Kapui Ágotának)

A semminek súlya van
csak a lélek súlytalan
mennyi talán mennyi jel
érzem valaki figyel
a szél körbefut s lehangy
az is lehet hogy te vagy
gyászbársony égen lebeg
ami többé nem lehet
csöndben magadra veszed
nem fogtam jól a kezed
ha keresnél itt vagyok
már csak emléked ragyog
megosztani sincs kivel
mennyi titok mennyi jel
mindenségben áradó
fölösleges már a szó
szíven szúr a végtelen
(hány év marad még nekem?)
keresném a lényeket
ránkfeszülő fényeket
ritmuszavar ez a nyár
hisz ellopta a halál
testtelen te már tudod
hol leszek ha átjutok
miként illeszkedjenek
kettőnk köré a jelek
mögötted lépésnyivel
mennyi ábránd mennyi jel
hazudni már nem lehet
se Istennek se neked.

Születik s hamvad

A gyógyulás többféle lehet
ismerkedem a ténnyel s a
realitásba átszelődött titkos álmok
köré foglalattá nemesedik végre a hit
tudjuk milyen átugrani a korlátokon
egyfajta boldogság mikor
megszabadulunk saját testünkől
a valódi béke átüt az
éjszaka lombjain.

*

Kiáltanék
oly szokatlan és idegen még de
minden elmúlás visszavisz az
ősrobbanás előtti csendbe
úgy fordul ki a sorsból a lélek
mint zöldborsó a héjából
s minden halál után átéli újra
meg újra a teremtés csodáit
a semmiből születik újjá
egy vakító káprázatban.

*

A szavakon túl a nagy hallgatásban
tisztára mosva visszatérni
emlékek nélkül újba takarózni
terheket ledobva békében
csak az marad ami igazán
lényeges.

*

Nézem a tüzet
mely feloldoz ha eléget
narancsos ünneplőben
táncol
születik, s hamvad időtlen
ringat el.

Ágota

(Weöres Sándor nyomán)

Ágota, Ágota táncol körben az angyalok ülnek,
fák susogásai halkán múltbeli dalba vegyülnek.
Ágota, Ágota épít fényteli csillagos égen
távolí tél szava szisszen: háza ma misztikus éden.
Ágota, Ágota játszik, bújik a szívdobogásban,
hitben, a vérben, erekben, könnyben, az elszakadásban.
Ágota, Ágota repked, lassan enyészik az ének,
Úgy hiszem, int odaátrol, ünnepi díszben a lélek.

Ágota, Ágota, jobb így? Messzire csalt el a végzet,
kincseid isteni szikrák, végre talán te is érzed.

Szakítás

Kávészó-faasztal-lámpa
Szemedben-szememben-lándzsa
Teagóz-suttogás-átok
Elnyomott-legyőzött-álmok
Fapadok-pincérek-émlék
Szétzúzott-kifacsart-egység
Szavaid-szavaim-szúrnak
Árnyékok-hosszúra-nyúlnak
Átadok-aláírsz-vádolsz
Vádollak-gyászollak-gyászolsz.
Tányérok-kabátok-ablak
Kapaszkodsz-elengedsz-hagylak.
Ismerős-gerincív-vége
Idegen-magányban-béke.
Elnyomott-szabadult-kínok
Szerettél-szeretlek-sírok.

*Sajgó Szabolcs***lobogások**

kényszerek hajlítják
mécsesed lángját
oda-ide
véges álmok
jövő-menő szelek

viasz vagy és kanóc
oly esetleges

a láng lobogva álmodik
valami tűzről
míg egy napon
hatalmas lángolásra ébred
s csodálkozik
hogyan benne rajta
kényszerek már nincsenek

körül tekintve észleli
amerre ellát mindenütt
önfeledt lángnyelvek járnak
megunthatatlan táncaik
és lejt sorra egy a másnak
lejt táncát sorra mind
a milliárdnyi lobogás

az idő betelt
már minden egy

eljegyzés

hamu hamu hamu
voltál és leszel
magadtól mindig

ám szólít aki van
amit tett
időtelen teszi

burkolhat semmi
takarhat sziklasír
a teremtő igen
mindenütt elér

hamu helyett
vele jegyezd magad

egyenként

kiált az ég
a holtak ébrednek

lerágott csontok
nem falja már
egy a másikat

alvilági szeleké
a por s hamu

a megszámlálhatatlan egyszeri
egyenként
a mélyből felragyogva
válaszol

hívtál
itt vagyok

te írod

mit tipródsz
 mehetnél tovább
 a jó és annak hiánya
 izgalomban tart itt szüntelen
 tömegeket

építhetsz házat
 várost országokat
 a következő cunámiig
 a következő föld- és
 értékcsuszamlásig
 eltemeti az majd
 valamennyit

kiástuk a homo erectust
 a homo ergastert
 a neandervölgyit
 meg a többit
 voltak ők is néha boldogok
 bizonynal
 míg a történelem színéről
 le nem töröltük mindnyájukat
 mi a sapiens

tudod-e mi az
 lenni
 lenni csak
 és örülni
 rálátni mindenekre
 idő és vágy szemellenzői nélkül
 lenni mindennel egy
 csak úgy
 lenni egy mindennel
 ami van

feljött a nap
 egy egészen új
 nem volt ez még sosem
 te írod most
 a történéseit
 engedj el mindent ami volt

mélylélegzet
 indulj tovább

látta végig

mikor a mulandót örökbe fogadtad
 s éghez kötöttél rögt
 mikor valóság lett a sebek álma
 s nyom nélkül minden összeforrt
 mikor megnyílt a zsigerek mélye
 és a megtisztult életvíz felfakadt
 a fák pedig a folyamok mentén
 havonta virágba borultak
 a pázsiton meg a gödölye
 időtlen játékba merült párdúcokkal

nos akkor
 akkor láttam végre
 hogy jó volt minden
 jó ahogyan volt
 hisz keresztjeinket látta végig
 látta időtlen jelened
 s e jelenben a sírjaink
 üresek mind
 üresek

Baka Györgyi

Érzékelhető végtelen

„Filmjeim – az életem.

Életem – a filmjeim.”

Andrej Tarkovszkij

I.

A befelé forduló táj, mintha
a saját emlékeim helyszíne
lenne, nyírfák fedezéke,
utolsó álom a haldokló
ártéri erdőben, szálló
kakukkmadár, fekete nap
veti árnyát a havas fákon át,
elered a csillámló eső,
a lovak hátáról felszáll a pára,
elhagyott mező, a háború
gonosz feszültségében
elvesztett gyermekkor,
egy föld alatti bunkerben,
rozzant asztalon állva
kétségbeesett gyermek
veri a harangot: Iván.

II.

Az érzékelhető végtelen
ott feszül a vándorló
szerzetes-festő Andrej Rubljov
tekintetében, elhagyván
a zagorszki kolostort, szemlélődő
csöndben járja útját.
Ha nyílt emberi tekintettel
találkozik, szíve kivirágzik.

A feldúlt Uszpenszkij székesegyház
kupolájának résein át hideg eső
szemerklél, Andrej imádkozna,

felperzselt ikonját siratná,
de belefagytak a szavak,
hosszú időre némaságba rejtezik.
A feltámadó szél úgy
suhan át emlékezetén,
mint a valószínűtlen
boldogság lehelete:
gyermekkori otthonának
aranyló szalmával telt
udvarán vidám, kék szemű
anyja és kender-szőke
szakállú apja verik ki a
búzakalászkoból a szemeket.
A nap ragyog. A ruhákon vibrál
és élesen megtörik a fény,
majd áttetsző árnyékként
lágyan hull lefelé, míg
bele nem merül a föld-homályba.
Érzi, festenie kell!
Az ikon az a kép, amit a
szeretetben égő szív lát.

III.

Solaris úrállomásra különös
vendégek érkeznek,
elpusztíthatatlanok,
mert a múltból elevenültek,
kézzel fogható káprázatokként
megjelennek azok, akikre az ott
dolgozók büntudattal emlékeznek
vissza, nők, akik arra vágnak,

hogy eltéphetetlenül együtt
lehessenek volt társaikkal.

A föléledő lelkiismeret szembesít
az eltemetett sebekkel.

Kelvin úgy öleli át apját az ajtó előtt,
miként Rembrandt festményén
a hazatérő tékozló fiú.

IV.

A pillanatnyi és az időtlen,
a hétköznapi és a magasztos
együtt mutatja magát, miként
a felragyogó hajdinamező szálai,
hajladoznak a hajnali szélben.
Marija alvó teste lebeg magasan
az ágy fölött, belső tükrében
az elveszett érintések foszlányai
verődnek vissza, törten,
homálylón, megszüntethetetlen.
Minden apró rezdülés a természet,
az ég, az Abszolútum tükre, a fiú
történetében az apa: Arszenyij
gyermekkora ismétlődik meg,
a halhatatlan Kezdet lét-ideje.

V.

A Zóna: tiltott övezet, lelki tér,
itt rejtélyes energia kering,
határterület két világ között,
a táj a végidőt idézi meg,
sárba süppedt korhadó tárgyak,
kihalt terek, bomladozó épületek,
sivárság, élettelenység: a zóna
olyan, amilyenné mi tesszük.
Sztalker, a szent félkegyelmű
vezeti az író és a tudóst
a labirintusban, tájékozódni itt
nem lehet, percenként változik
minden, saját útjukat kellene

követni befelé, lényük megnyílt
szakadékába, éppen úgy,
miként a népi lélek keresi
végtelen szomjúsággal láthatatlan
hazáját, az elsüllyedt Kitezs városát.

VI.

A személy sóvárgása,
nosztalgája az Örök után
megszüntethetetlen,
Gorcsakov költői lelkében
ott parázsluk az otthon, a
hagyomány világa, képtelen
a meghasonlott újat magára
venni, a nyitott romtemplom
vizes árkaiban égő gyertyával
áldozik a középkor hitének,
bezárkózik magányába, érezve,
visszaút már nincsen ebből a
varázstalanított világból, saját
élménye itt nem megosztható.

VII.

A szikkadt, szomjazó réten
magányos nyírfá didereg,
akár a lélek az eltompult,
jóléttől kábult világban, ezt
öntözi minden nap kisfiával
Alexander, betölti őt a várakozás
egy tisztább életre, ikonokat csodál
könyveiben, fájón érezve, ez a
szépség, bölcsesség, mélység már
elveszett, a pokol elszabadult,
kétségbeesetten érzi, hogy
az ébredéshez megkerülhetetlen
az áldozathozatal.

Suhai Pál

Tél közeledtén

Fázik a fán akadt levél,
a sárba dobott, repedt téglá,
a megmaradt kakas is fázva
emelgeti lábát, ha lép.

Fázik a föld, a fény apad,
összemosódnak már az árnyak,
a színekből sorra kiválnak
a kék, a sárga hasuak.

Az ember is, tél közeledtén,
bundát növeszt, akár a medvék,
vastagon hortyog vagy morog.

Aki a meleget imádja,
így lesz végül maga a kályha:
fűti a rászakadt fagyot.

Hiányod megmarad

Ahogy elmentél végül innen,
úgy lesz hiányod is
felfogható majd,
úgy alszik el a fájdalom,
úgy halványul, úgy halkul el
zenévé, csönddé,
de nem múlik ki, mint az állat:
arcodnak fénye fájni fog,
szavad megüt,
és megsebez örökké hallgatásod:
hiányod megmarad,
már csupán ez vigasztal.
Már nemléted becéz.
Míg felhorzsolsz,
nem szűnsz ellátni jókkal.
Üres kályhám te,
míg súlyos rönkök szállnak fenn
a könnyű füstben,
szálkás haláloddal tömöd.

A remény csónakjai – Van Gogh tiszteletére

M. Fehérvári Judit

Veszteség

in memoriam Mocsár Zsófi

Fekszik az elmúlás porában
szemében fekete évek,
csak ujjaival markol a
pihenő csöndbe.

Hagytalak elmenni,
hagytam elveszni
hamvas arcod,
tudásod tűnni hagytam.
Három bakacsin éj év
sikolyát suttogják a
humuszt ölelő fák.

Öleléseid eltékozoltam,
szeget vertem felnőtt léted
tükörfényébe,
de nem engedtem,
hogy védd magad.

Fekszik az elmúlás porában
szemében fekete évek,
s mégis elindul,
mint, akire várnak.

Tulipánosládában hasal a múlt.

Harangjaink megrepedtek,
nyelvünk törött, s már
sohasem lesz az egész,
pedig millió csöppnyi
alakban itt vagy még.

Hiába. Kevés.

Utánad mennék.
Felcihelődöm, elindulok,
mint, akire várnak.

Már csak az Angyalt látom.
Ez maradt nekem.

Dob-eső-zápor pergeti a
szél nádját, s velük együtt
mormolom:
csillagok árvája,
apátlan, fiatal
minden bánatod itt hagytad,
s nélkülem szegődtél a
komor Égre csillagnak,
nekem nem maradt más,
mint karácsony idején a
Szív gyújtotta percölelés.

Fazekas József

Várlak

Várlak, mint a tavaszt
a vénség bennem,
várom a nyúzó télben
a verőfényt a réten,
várom a hírhozó kerengők
szomjas csapatát,
várom, hogy jobb legyen
a cipőd, a ruhád.

Morzsolom magamban el
a gond-súlyos lépteket,
ég-fénnyel dalolom
át meg át,
még mindig hiszek:
hiszek mindenben,
ami fölemel,
hiszem, te is
ezen az úton érkezel,
meleg lélekkel,
szemtől szembe,
s együtt szédaloljuk,
van értelme.

Útravalóm

Csak feszülnek
időtlen idő óta
a kötelek.
Elkopunk.
Összekötni nem lehet?

Konghatnak ó hangú
szent harangok,
az emésztő lárma nő,
a szelíd nyakán hurok,
elfogy alólunk
az idő.

Sérült már minden:
a lélek, az ember, a táj,
hírünket hová viszed
hamvába hullt madár?

Támasztom magamban
napról napra föl
a konok hitet:
útravalóm
az első két parancs,
ne legyek vétek.

Öröklét

Mert korlátja életemnek
maga a lét,
fölfogni miként próbáljam
mi az öröklét:
végesben a végtelen,
gátja sincs,
ő maga a Van,
aki teremtett
s fölemelhet,
ha arcomon
arcát hordozom.

Bizalom

Ára nincs,
csak értéke,
a viszonylat élteti
zúgó szélben, ágas idő rostján,
a sóhaj-szárnyú harmat illatában.

Mindent túlél,
mint a megszállott
a sarki hideg poklában.
Mindent.
Fénye, akár a Napé:
ívragyogás,
kincs: sivatag vízkortya,
hogy föleszméljek
napi útvesztők dzsungelében,
ösvény tehozzád.

Égi áldás.

A jót keresd

A jót keresd mindenki-
ben,
ki panaszát sírja
folyamként el neked,
örülj, hogy te vagy a torkolat,
óceán-lélek, titok-hallgatás.

A jót keresd mindenki-
ben:
a gyűlölet, gyanakvás,
átok, irigység sár,
lelkedbe ragad, mint a gaz,
a ragyogás gátja
s elalél, kihűl fényed ereje,
a fönn
behomályosul fölötted,
kéklő napodat
fölordja a keserű sötét,
sivatag szárazság porába veszel.

A jó tart meg:
ajándék erő,
örökmécses,
s ha kialszik körülötted
minden:
hangod, szemed,
karod, szíved
szivárványt gyújt az éjszakában
s már ketten fénylünk
félelmek záporán át-meg át
fölvigadva.

Szeretem látni

Szeretem a tavaszt tavaszodni látni,
ha könnyű szél kerget daloló dongót,
főlgaskodni a sárga téltemetőt
s kelyhéből csillogó napfényt inni.
Szeretem az életet élni akarni,
a lesz rügyfakasztó mámorát,
szeretem a reményt szagos ruhában
s arcodat mártózva egy meleg padon,
szeretem az alig ruhában csacsogókat,
viták szökőkútjait hallgatni a parkban,
a házak odvaiból kimerészkedőket,
amint egymást öltözteti a magány
a szellőzködő békesség fényeibe:
szeretem látni.

Ami fönt az lent

Szekeres Mária

A magány neve

nevenincs szomjúság az arcon.
nevenincs szomjúság a gondolatban.
hárítod mint ragacsos gyümölcs érintését.
ha neve van, már birtokolnád, de
de nevenincs hiány ez, az árvaságon.
ez nevenincs, érthetetlen szomj –
majd bölcsült mosoly ráncai az arcon...
ez Te vagy, Uram, a szikla tövén a
Getsemánin, mely nevezhetetlen
véres űr, míg majd a Feltámadás adja hozzá
Arcod...megnevezve a nevezhetetlent...

Csendek átváltozása

Mi ez a csend? A süketségé lenne?
Látom, kint madarak szabdalják az Eget,
nyugtalan, de tempós szárnyalással.
Csendes zuhogással. Mi ez a csend?
Lelkem hallani kész szavad, Uram, de
némaságod üres síkra vet. Fülelek,
és koccanva érzem a perceket,
míg légszomjam bennem Téged keres.
S az idő madarak szárnyán elzúg fölöttem,
a tárgyak szobámban lassan életre kelnek.
A csend életteddel telik, s iszom magamba
némaságod titkos, szomjú üzeneteit...

Jelen idő

Valóságaim

Ez nem valóság. Ez most valami jelen, fátyol, mely rám borul, befűz, beborít és belebonyolódok, mintha igaz lenne. Fátyol, sötét felhő agyam fölött. Járok, mint aki él, fájok, mint aki szenved. És ez nem életjel, nem igazi szenvedés, valami hamis rossz. Tudom ezt. Nem mozdulok belül, míg utazom, megyek az utcán, kommunikálok. Belül nem mozdulok, nem harcolok, minden elemzés ezen a tudáson kívül, hogy ez az egész nem valóság, hasztalan. Minden elemzés hasztalan. Elengedem. Nincs rálátás a fátyolra, mely megkötöz és elhomályosítaná szemem, ha nem tudnám, Uram, hogy Te látsz ezzel is. Ma az Oltáriszentség előtt Rád bízom ezt az egészet. Nem harcolt szomorúságom, Neked adtam hívő hitelenséggel, érzéseim tompaságával, csak az akarat hitével, tudásával, hogy Te vagy, mindennek fölött. Neked adtam, és haladt az Idő Benned, nem értettem hogyan nincs igazi szabadulás, de mégis szabadulás volt, Veled, a fátyol szorítása közben. Kutathatatlanok útjaid, egyre újabb tájakra vezetsz, egyre újabb tájaimat világítod meg erőddel, fényeddel. És vezetsz, hogy már ne féljek az ismeretlenből felbukkanó sötétségtől sem. Vezetsz és tanítasz, és ahogy közeledsz, egyre távolabb vagy, egyre hatalmasabb. Mert a tapasztalat olyan sokszor véglegesítené magában a tudást: ilyen vagy, ez vagy, tapasztaltam... De Te újabb tájakon, új vonásokkal bukkansz fel, hogy tiszteljem felfoghatatlan hatalmad, ismerős, és megismerhetetlen Arcodat. Tiszteltem, Uram, félelemmel és bizalommal tiszteltem istenséged, és megszabadulva fátylaimtól ebben a tekintetben, alázattal bízom utam, magam Rád. Mert az Idő törésvonalaiban, gyors zuhogásaiban megtisztulva, Beléd kapaszkodva, haladhatok Veled fátylak és szakadékok fölött egy távoli teljesedés felé, Hatalmas Valód felé... Most a Szó valóságán, megszült, kibontott, de mégsem teljes szavakon érkezem Hozzád, az életembe, melyet tőled kaptam, hogy igazán soha fel nem fogva alkossam meg perceit a számadásig...

Fecske Csaba

A kereszten

Éli éli lamma szabaktani –
szomjazom
a világosságot
sötétség járja át
egész valómat
Atyám kezedbe ajánlom
lelkemet még nem tudom
a test nélkül mit ér ez
s meggyötört testem nélkül
a lélek mit érez

Apró

Voltak
a földben holtak
vannak mert voltak
rég odavesztek
voltak hát lesznek

Nélkül
madár szárny nélkül
élet halál nélkül

Dichotómia
lehetetlen
hogy az lehetetlen

Ha
elhagytam magam
Istenem hol vagyok
adatok vissza
ha megtaláltatok

Kulcs

tudod az a baj veled hogy
nem találod hozzám a kulcsot
mondtad egyszer szomorúan
és egy nő szomorúsága olyan lefegyverző
biztosan igaza volt de
én nem is kerestem a kulcsot
hogy miért azt fedje jótékony homály
ez a mi igazi közegünk ez a
gyógyító félsötét ahol nem látni tisztán
a dolgokat nincs rá szándék nincs igény
sőt az ellenkezőjére van jobb nem tudni
hol húzódik a demarkációs vonal
mikor lép taposóaknára egyikünk
csak keresd azt a kulcsot mondta még
fáradozásodat siker koronázza majd
gondolom addig is kiszellőztet
rendet rak ltünteteti az árulkodó
nyomokat méltóképp fogadjon ha rányitok

Tengerpart

a dühödt víz visszaszól a partról
a végtelennek
az ég vakító kagylóhéjában
elveszett napok eltűnt hajósok csöndje zúg
csontjaimra feszítve hallgatom
a későn érkező fények könnyörgését
drasztikus látvány
ahogy a parti sziklákon végigcsorog
a tenger kilocsant agyveleje
elszabadult gondolatok közt matatok
önmagát ismételve pocskolja erejét a szél
kényszerzubbonyként erőszakolja rám
az elhamarkodott nyár a sós levegőt
hol vagyok ha itt és ki vagyok
mielőtt rám ismerne a tenger
már el is felejt